

Arrest

nr. 69 056 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. LYDAKIS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw echtgenote, A.H.(...) (O.V. X), uw kinderen en uw moeder in de stad Yerevan.

Sinds 1997 had u een eigen zaak. U huurde een standplaats op een markt waar u elektrische apparaten verkocht en herstelde. De markt was eigendom van A.Z.(...), een prominente politicus van de Armeense oppositiepartij HHSH. Er werkten in totaal ongeveer 100 à 150 handelaars op de markt. In 2009 eiste 'S.(...)', de directeur van de markt, dat alle marktkramers zouden deelnemen aan enkele manifestaties van de oppositie. U weigerde dit omdat u zich niet met politiek wilde inlaten. Enkele collega-

marktkramers weigerden ook. In oktober 2009 kreeg u te horen dat de huur van uw standplaats met 2000 dram werd verhoogd. Alle marktkramers die geweigerd hadden om te betogen voor de oppositie werden met een opslag geconfronteerd. U antwoordde dat u dit bijkomende bedrag niet wilde betalen.

In augustus 2010 kreeg een collega-marktkramer problemen. Men eiste dat hij het bedrag van de opgeslagen huur – die hij eveneens had geweigerd te betalen – in één keer zou overmaken. Vervolgens werden alle goederen van uw collega aangeslagen door de eigenaars van de markt. In het begin van december 2010 kreeg u zelf problemen. S.(...) vertelde u dat u op het einde van de maand 400.000 dram zou moeten betalen. U weigerde dit. Enkele dagen later, rond 10 december 2010, werd u benaderd door een politieagent en een man in burger, die u herkende als een plaatselijke crimineel. De politieagent vertelde u dat u er goed aan zou doen om te betalen. Omstreeks 15 december 2010 werden uw goederen op de markt geconfisqueerd door enkele medewerkers van de Armeense belastinginspectie.

Toen u later die dag verhaal ging halen bij de belastingdienst werd u beschuldigd van belastingontduiking. U vermoedde echter dat deze zaak te maken had met uw geschil met A.Z.(...). Toen u dreigde om naar het parket te stappen, werden uw goederen meteen terug vrijgegeven.

Op 5 januari 2011, rond 20u, werd de voordeur van uw appartement in brand gestoken. U was op dat moment niet thuis. Uw vrouw en uw moeder slaagden erin om de brand te blussen. Toen uw vrouw u verwittigde, ging u meteen naar huis. Uw vrouw, die op dat moment 8 maanden zwanger was, bleek erg overstuur. Die nacht moest u haar naar het ziekenhuis brengen, waar ze omwille van de stress prematuur beviel. Op 10 januari 2011 ging u naar de politie om aangifte te doen van de brandstichting. De politie noteerde uw verklaringen en twee dagen later kwam een politieagent de schade opmeten. Korte tijd later werd het onderzoek afgesloten bij gebrek aan bewijzen. In de tweede helft van januari 2011 kreeg u enkele dreigtelefoons van onbekenden. Ze waren ervan op de hoogte dat u naar de politie was gestapt. Er werd gedreigd dat men uw gezin kwaad zou berokkenen en dat men uw huis zou afnemen. U besloot om uit Armenië te vluchten. Eind januari 2011 verkocht u uw huis. U ging samen met uw vrouw, uw kinderen en uw moeder in het huis van uw broer wonen.

Op 8 maart 2011 reisde u samen met uw twee oudste kinderen met het vliegtuig van Armenië naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Uw vrouw bleef met de baby achter omdat haar reisdocumenten nog niet in orde waren. Tijdens de reis naar België werd u vergezeld door een passeur, die ook uw reisdocumenten had geregeld. Na de reis kreeg u uw paspoort echter niet terug. Op 22 april 2011 vertrok uw vrouw uit Armenië. Ze reisde met het vliegtuig via Frankrijk naar België, waar ze op 26 april 2011 aankwam. Op 5 mei 2011 vroeg u samen met uw vrouw asiel aan.

B. Motivering

U vreest dat u in Armenië zult geïmagineerd worden door (handlangers van) A.Z.(...), een prominente politicus van de oppositie. Men zou ermee gedreigd hebben om uw vrouw en kinderen kwaad te berokkenen. U zou geïmagineerd worden omdat u in 2009 weigerde om deel te nemen aan manifestaties van de oppositie. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste bleken uw verklaringen voor wat betreft de brandstichting bij uw appartement manifest tegenstrijdig met de verklaringen die uw vrouw in dit verband aflegde. U beweerde dat de deur van uw appartement op 5 januari 2011 in brand werd gestoken. Dit incident zou volgens uw verklaringen rond 7 of 8 uur 's avonds zijn gebeurd, toen het al donker was. U was op dat moment niet thuis, maar uw vrouw belde u meteen op om u te verwittigen. U vertrok direct naar uw appartement, waar u reeds een kwartier later aankwam (CGVS, p. 16). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde immers dat de brandstichting rond de middag was gebeurd. Gevraagd om deze gebeurtenis in de tijd te situeren, antwoordde uw vrouw: "Iets na [14] uur waarschijnlijk". Volgens de verklaringen van uw vrouw zou u ook pas een uur na de feiten op jullie appartement zijn gearriveerd (CGVS vrouw, p. 4). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon zij hier geen verklaring voor bieden (CGVS vrouw, p. 6). Dit is helemaal niet geloofwaardig. Deze tegenstrijdigheid kan ook bezwaarlijk aan een vergetelheid worden toegeschreven. Het is immers een wezenlijk verschil of de brandstichting rond de middag (op klaarlichte dag) gebeurde, dan wel in de avond (toen het al donker was). De vaststelling dat u en uw vrouw over een dergelijke belangrijke gebeurtenis – het enige voorval waarbij uw vrouw en kinderen effectief in gevaar zouden geweest zijn – dermate uiteenlopende versies geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in ernstige mate.

Ten tweede bleken uw verklaringen onaannemelijk vaag voor wat betreft de problemen die zich op de markt zouden hebben afgespeeld. U vertelde dat u werd geviseerd door de eigenaar van de markt omdat u had geweigerd om deel te nemen aan manifestaties van de oppositie. U vertelde dat andere collega-marktkramers die dit ook geweigerd hadden soortgelijke problemen kenden. U kon echter niet vertellen hoeveel van uw collega's effectief ingingen op de vraag om deel te nemen aan de betogingen. U bleek evenmin te weten hoeveel collega's nadien werden bestraft met een verhoging van de huurprijs voor hun staanplaats (CGVS, p. 10-11). U kon zelf niet bij benadering zeggen hoeveel marktkramers soortgelijke problemen hadden gekend. Zelfs toen u gevraagd werd of dit er 5, 10, 20 of 50 waren, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 13). Dit lijkt niet geloofwaardig. Indien u werkelijk ernstige problemen had met de eigenaars van de markt omdat u niet wilde deelnemen aan politieke activiteiten, dan kan worden verwacht dat u toch enigszins op de hoogte bent hoeveel van uw collega-marktkramers met soortgelijke problemen werden geconfronteerd. Uw uitleg voor deze onwetendheden, namelijk het feit dat u zelf niet bij de manifestaties aanwezig zou zijn geweest waardoor u niet zou weten hoeveel collega's hieraan deelnamen, en het feit dat de marktkramers elk afzonderlijk door de bazen werden aangesproken waardoor u niet zou weten hoeveel collega's nadien problemen kregen, verandert niets aan deze vaststelling (CGVS, p. 10-11). Er kan immers worden verwacht dat u zich zou informeren over de situatie van uw collega's. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u slechts één concreet voorbeeld kon aanhalen van een collega-marktkramer die soortgelijke problemen zou hebben gekend. U vertelde dat een zekere 'Sa.(...)' ook een hogere huurprijs had moeten betalen en u beschreef hoe zijn goederen in de zomer van 2010 in beslag werden genomen toen hij het gevraagde bedrag niet kon of wilde betalen. In dit verband is het echter zeer opmerkelijk dat u de familienaam van deze persoon niet bleek te kennen (CGVS, p. 13). Het is eveneens opmerkelijk dat u de familienaam van de directeur van de markt, een zekere 'S.(...)', niet bleek te kennen (CGVS, p. 9). Dit lijkt weinig geloofwaardig. Er kan immers van u worden verwacht dat u toch enkele elementaire dingen kunt vertellen over de protagonisten van uw verhaal, namelijk de directeur van de markt (door wie u ook bedreigd werd) en de enige collega wiens problemen u concreet kon beschrijven. Uw uitleg als zou men elkaar op de markt enkel bij de voornaam aanspreken, klinkt dan ook weinig overtuigend (CGVS, p. 13). De bovenstaande vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde lijken uw verklaringen over uw inspanningen om bescherming te zoeken bij de Armeense autoriteiten weinig geloofwaardig. Volgens uw verklaringen zou u op 10 januari 2011 naar de politie zijn gestapt om de brandstichting van 5 januari 2011 te gaan melden (CGVS, p. 17). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat u zo lang zou hebben gewacht om dit ernstige voorval bij de politie te gaan melden. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u dit uiterst zwaarwichtige incident – waarbij er brand werd gesticht bij uw appartement terwijl uw vrouw, uw kinderen en uw moeder thuis waren – meteen zou melden bij de politie. Toen u werd gevraagd waarom u zo lang wachtte, antwoordde u dat u de politie niet meteen verwittigde omdat uw vrouw en kinderen ernstig overstuurd waren en omdat u hen gerust wilde stellen. Daarenboven moest uw vrouw bevallen en werd het vervolgens weekend, zodat u pas op maandag 10 januari 2011 naar de politie zou zijn gestapt (CGVS, p. 17). Deze uitleg lijkt weinig aannemelijk. Het feit dat uw vrouw en kinderen zo ontdaan waren van deze gebeurtenis lijkt immers een reden te meer om zo snel mogelijk de hulp van de politie in te roepen. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u tegenover de politie geen enkele melding zou hebben gemaakt van de verschillende dreigtelefoons die u na de brand in uw appartement nog zou hebben ontvangen. Gezien u vertelde dat u bij de politie een klacht had neergelegd naar aanleiding van de brandstichting en gezien de politie ook effectief een onderzoek zou hebben geopend (CGVS, p. 17-18), kan worden verwacht dat u deze bijkomende bedreigingen zou hebben gemeld bij de politie. U verklaarde echter dat u de dreigtelefoons niet meldde bij de politie omdat u vreesde dat de politie deze informatie zou doorgeven aan uw vervolgers. U vertelde dat u ook geen verdere poging meer deed om bescherming te zoeken, door bijvoorbeeld de hulp van het parket in te roepen (CGVS, p. 19-20). Het Commissariaat-generaal meent echter dat het niet aannemelijk lijkt dat u in dergelijk situatie geen enkele stap zou hebben ondernomen om deze bedreigingen te melden, door naar de politie, het parket of andere instanties te stappen, maar dat u daarentegen wel meteen zou beslist hebben om uw huis te verkopen en het land te verlaten. Indien de politie al een onderzoek had geopend naar aanleiding van uw klacht over de brandstichting, lijkt het dus weinig aannemelijk dat u geen verdere bescherming zou gezocht hebben.

Aansluitend meent het Commissariaat-generaal dat uw bewering als zou u niet op de bescherming van de autoriteiten kunnen rekenen weinig logisch lijkt. Er kan immers worden opgemerkt dat u werd afgeperst en bedreigd door een politicus van de Armeense oppositie. Gezien de animositeit tussen de Armeense autoriteiten en de oppositie (cf. informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), dat aan de basis ligt van het gespannen politieke klimaat in Armenië, lijkt het weinig plausibel dat u niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen wanneer u problemen kent met figuren van de

oppositie. Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, zei u dat de autoriteiten en de oppositie eigenlijk samenspannen en dat zij in uw ogen allemaal hetzelfde zijn (CGVS, p. 20). In de context van de Armeense politieke crisis van de laatste jaren, klinkt deze uitleg echter weinig overtuigend.

Ten vierde moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u geen enkel objectief element kon voorleggen om uw asielrelaas te onderbouwen. Hoewel u vertelde dat u op 5 januari 2011 bij de politie een schriftelijke klacht indiende naar aanleiding van de brandstichting bij uw appartement, hebt u hier geen bewijs van aangebracht. Zo zou u bijvoorbeeld een (kopie van) de klacht kunnen voorleggen die u bij de politie zou hebben ingediend. Verder zou u ook eventuele processen-verbaal of andere stukken kunnen voorleggen om uw bewering te staven dat de politie wel degelijk een onderzoek voerde naar aanleiding van de brandstichting bij uw appartement. Het Commissariaat-generaal merkt verder op dat u ook geen enkel bewijs hebt aangebracht dat u effectief werkte op een markt die de eigendom was van A.Z.(...). Het feit dat u werkte op een markt die eigendom was van A.Z.(...), een leidende figuur in de Armeense oppositie, is nochtans een cruciaal element in uw asielrelaas, gezien u namelijk beweert dat u problemen kreeg omdat u weigerde deel te nemen aan politieke manifestaties van de oppositie. U zou bijvoorbeeld een (kopie van) van de huurovereenkomst van uw standplaats kunnen voorleggen (of gelijk wel ander document) om aan te tonen dat u wel degelijk werkte op de markt van A.Z.(...). Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u dergelijke stukken niet hebt voorgelegd. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Het medisch-psychologisch attest uit Armenië, dat vermeldt dat uw vrouw als gevolg van de brand in uw appartement zou lijden aan stress en dat zij symptomen van PTSD zou vertonen, kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in geen geval herstellen. Zoals eerder werd aangetoond, bleken de verklaringen van u en uw vrouw over de brand in uw appartement in ernstige mate tegenstrijdig, waardoor geen geloof kan gehecht worden aan jullie verhaal over dit voorval. De eventuele stress waarmee uw vrouw zou te kampen hebben, kan ook niet als een verschoning gezien worden voor deze tegenstrijdige verklaringen. De aangehaalde tegenstrijdigheid betrof immers geen detail, maar ging over wel de kern van het betreffende incident, namelijk op welk moment van de dag de brand in uw appartement zou hebben plaatsgevonden. Uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw militair boekje, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden. Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, A.H.(...) (O.V. 6.808.544), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§1 De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

§2 De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aangetekend naar verzoeker gezonden is op zijn gekozen woonplaats, Kazernelaan 125, 3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN.

Te dezen werd de brief die de bestreden beslissing bevat, op donderdag 16 juni 2011 overhandigd aan de postdiensten. Dinsdag 21 juni 2011 is als derde werkdag derhalve de dag van de kennisgeving en de eerste dag van de beroepstermijn, zodat woensdag 20 juli 2011 de vervalddag is. De kwetsieuze beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Verzoeker verstuurde zijn beroep op 5 september 2011, en was bijgevolg ruim buiten de beroepsperiode.

Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij overtuigende stukken bij waaruit blijkt dat de diensten van het Noodopvangcentrum van het Rode Kruis het document van het aanbieden van een aangetekende zending niet tijdig aan de verzoekende partij bezorgd heeft zodat zij de aangetekende brief met de bestreden beslissing niet tijdig konden afhalen en zodoende geen kennis konden nemen van de bestreden beslissing. Gelet op de aangetoonde overmacht dient derhalve het beroep ontvankelijk verklaard te worden. De verwerende partij stelt hiermee in te stemmen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Artikel 51/7 van de vreemdelingenwet handelt over de Staat verantwoordelijk voor de behandeling van een asielverzoek. De Commissaris-generaal heeft geen toepassing gemaakt van dit artikel. Verzoeker kan de schending van dit artikel dan ook niet dienstig aanvoeren.

2.2. De verzoekende partij geeft vooreerst een algemene uiteenzetting over de definitie van de term vluchteling.

De Raad meent dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. Verzoeker meent dat de door het Commissariaat-generaal opgeworpen tegenstrijdigheden onbelangrijke elementen betreffen.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat het verschil in verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot de tijdstip van de brand in hun appartement *in casu* geen onbelangrijke elementen betreffen, maar de kern van het asielrelaas raken.

Daarenboven stelt de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker onaannemelijk vaag bleken voor wat betreft de problemen die zich op de markt zouden hebben afgespeeld. Dit wordt door verzoeker betwist noch weerlegd. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.4. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal oordeelt dat hij kon genieten van de bescherming van de nationale overheden.

Deze stelling vindt geen steun in de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal heeft uitvoerig gemotiveerd waarom het asielrelaas niet geloofwaardig geacht wordt.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Er kan immers worden opgemerkt dat u werd afgeperst en bedreigd door een politicus van de Armeense oppositie. Gezien de animositeit tussen de Armeense autoriteiten

en de oppositie (cf. informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), dat aan de basis ligt van het gespannen politieke klimaat in Armenië, lijkt het weinig plausibel dat u niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen wanneer u problemen kent met figuren van de oppositie.(...)”

De bestreden beslissing stelt ook dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van de aangehaalde feiten:

“(..)moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u geen enkel objectief element kon voorleggen om uw asielrelaas te onderbouwen. Hoewel u vertelde dat u op 5 januari 2011 bij de politie een schriftelijke klacht indiende naar aanleiding van de brandstichting bij uw appartement, hebt u hier geen bewijs van aangebracht. Zo zou u bijvoorbeeld een (kopie van) de klacht kunnen voorleggen die u bij de politie zou hebben ingediend. Verder zou u ook eventuele processen-verbaal of andere stukken kunnen voorleggen om uw bewering te staven dat de politie wel degelijk een onderzoek voerde naar aanleiding van de brandstichting bij uw appartement. Het Commissariaat-generaal merkt verder op dat u ook geen enkel bewijs hebt aangebracht dat u effectief werkte op een markt die de eigendom was van A.Z.(...). Het feit dat u werkte op een markt die eigendom was van A.Z.(...), een leidende figuur in de Armeense oppositie, is nochtans een cruciaal element in uw asielrelaas, gezien u namelijk beweert dat u problemen kreeg omdat u weigerde deel te nemen aan politieke manifestaties van de oppositie. U zou bijvoorbeeld een (kopie van) van de huurovereenkomst van uw standplaats kunnen voorleggen (of gelijk wel ander document) om aan te tonen dat u wel degelijk werkte op de markt van A.Z.(...). Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u dergelijke stukken niet hebt voorgelegd. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.(...)”

De Raad schaaft zich achter deze motieven.

2.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (het subsidiaire beschermingsstatus).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

S. QUINTENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS